

"Minh Khang, ước nguyện của anh đã thành hiện thực rồi này, con tôi hôm nay chính thức sẽ biến mất...chúc mừng anh"

"Anh thấy vui rồi chứ"

Uyên Khanh cười nhạt trong nước mắt, lấy nụ cười để che giấu đi nỗi đau mà sao lại diễn ra thế thảm như này? Cô dằn dò nữ y tá lát nữa không được tiêm bất cứ thuốc gây tê giảm đau nào, vì Uyên Khanh muốn tự mình cảm nhận từng chút.

Nữ y tá trẻ trung đứng bên bàn phẫu thuật nghe xong có phần do dự, kinh ngạc nghiêng đầu qua nhìn cô, không tiêm thuốc lát nữa rất đau? Liệu cô gái bé nhỏ xanh xao yếu ớt này có chịu nổi? Cô y tá im lặng gật đầu nhẹ tạm thời đồng ý, nhưng nào dám làm bừa vẫn là để bác sĩ chính Chu Mạnh Văn quyết định.

Vì ca phẫu thuật này ông ấy muốn đích thân mình làm nên mọi thứ đều phải thông qua ý kiến của bác sĩ Chu.

Trước khi tiến hành, Uyên Khanh đã được đi siêu âm, xác định kích thước và tuổi thai nhi, tư thế thai phù hợp với phương pháp nong và gắp thai.

Uyên Khanh đang không ngừng sợ hãi thì phía ngoài cửa một nữ y tá khác chậm rãi đi vào, nhìn tổng quát thì người này có thâm niên trong nghề lâu năm, vẻ mặt hết sức nhã nhặn điềm đạm, chị ấy tiến bước đi lại chỗ cô.

"Đừng căng thẳng, ca phẫu thuật vẫn còn chưa tiến hành, thả lỏng cơ thể nào"

Chị ấy mỉm cười nhìn Uyên Khanh, rút lời liền lấy trong khay ra một viên thuốc, cất giọng nói thêm

"Ngậm viên thuốc này nào"

"Thuốc này..."

Uyên Khanh đảo mắt nhìn xuống tay của chị y tá, giọng ngập ngừng hoang mang hỏi, bàn tay run run giơ lên nhận lấy viên thuốc.

"Thuốc này có tác dụng làm mềm cổ tử cung, bây giờ sẽ theo dõi lại tình trạng sức khỏe của em, ổn định sẽ tiến hành ngay"

"Trong quá trình tiến hành thủ thuật sẽ gây mê giảm đau"

"Tôi không muốn gây mê"

Uyên Khanh yếu sức, giọng chắc nịch nói lại, khóe mắt đỏ ửng, nữ y tá thở nhè nhẹ

"Em muốn phẫu thuật khi còn tỉnh táo sao, sẽ rất đau đấy, em chịu nổi không"

Còn nỗi đau nào mà Uyên Khanh chưa nếm trải? Từng sự bất hạnh khốn khổ trong cuộc đời cô đều do Minh Khang ban cho hết, giờ có đau thêm nữa cũng có là gì đâu? Cô không đáp, gật đầu cam đoan rồi quay mặt nhìn sang nơi khác. Nữ y tá ừm rồi sai bước đi ra.

Uyên Khanh được theo dõi sức khỏe suốt 4 tiếng đồng hồ, cũng nhằm mục đích cho tử cung giãn ra. Một lát sau, cô được vệ sinh sát trùng vùng kín để đảm bảo tránh tình trạng viêm

nhiệm, do Uyên Khanh từ chối mọi thuốc gây tê nên toàn bộ quá trình cô đều cảm nhận được rất rõ

Họ dùng nong và kẹp cho tử cung rộng rồi tiến hành hút và gắp thai nhi ra ngoài tử cung.

Vì không muốn gián đoạn nên tay chân Uyên Khanh bị khóa chặn ở bốn đầu, lúc đưa kẹp vào, cơ thể cô co lại, sắc mặt xấu đi vì đau, trên trán mồ hôi chảy nhễ nhại, Uyên Khanh cắn chặt vành môi. Ứ ớ không thành lời, bên cạnh hai nữ y tá vịn lấy tay cô giữ cho chắc chắn.

“Nếu không thể chịu nổi hãy dùng thuốc gây mê”

Con đau xé, rát đến dồn dập, Uyên Khanh gồng lên lắc đầu lia lịa, từng đường gân xanh in hằn trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, mặc dù đau vẫn cố chấp không tiêm thuốc. Phải cảm nhận rõ như vậy cô mới không bao giờ được phép tha thứ cho Minh Khang con người độc ác đấy.

Bác sĩ Chu thở dài, ông cũng đến cảm nín chịu thua cô. Phẫu thuật tiếp tục, nếu như chịu tiêm thuốc thì tiến hành rất nhanh, nhưng bây giờ phải mất khá lâu mới kết thúc.

Đứa bé trong bụng cô biến mất, cũng là lúc Uyên Khanh tụt nhịp tim, hô hấp khó khăn, đôi mắt lu mờ, cô mơ màng, thân thể rã rời mềm nhũn, rồi bất ngờ ngất, hôn mê, phải dùng đến máy thở ôxy

“Cô Nhã, mau dùng máy thở...”

“Bác sĩ Chu? Sẽ không sao chứ”

“Chỉ là kiệt sức nên dẫn đến việc hôn mê, chuyển Uyên Khanh sang phòng nghỉ ngơi chăm sóc theo dõi kỹ tình trạng”

“Ồn mới được cho xuất viện”

Dứt lời bác sĩ Chu rời khỏi phòng mổ, nói thật ban nãy ông cũng rơi mồ hôi không thua gì Uyên Khanh, Không phải tay nghề kém, mà vì cô. Ông tháo lớp khẩu trang ra đưa tay lau lau trán.

Uyên Khanh hôn mê tận nửa ngày trời, nếu là các ca trước chỉ phải theo dõi 1 đến 4 tiếng thì bệnh nhân có thể về, riêng Uyên Khanh phải nằm lại. Tỉnh dậy, mình mẩy đau nhức, phần bụng đã trở lại ban đầu, Uyên Khanh tuyệt vọng nấc lên trong tiếng nghẹn, mọi thứ cuối cùng đã kết thúc.

Uyên Khanh như nghẹt thở 3 ngày trong bệnh viện, cô không thể ở lại, cô nằng nặc muốn về mặc dù phần dưới chưa lành hẳn

Trước khi rời khỏi, bác sĩ đưa hài cốt bé nhỏ đã được bảo quản kỹ lưỡng những ngày qua trao lại cho cô, Uyên Khanh òn hể lạnh, lần này cô không khóc, không muốn bản thân cứ mãi yếu đuối. Cô nhanh chóng nhận lấy mỉm cười cúi đầu, bước đi

Lang thang nửa ngày với cái hũ buộc vải trên tay, đến cuối cùng cô cũng tìm được một nơi yên bình cho con cô an nghỉ, con à kiếm sau có duyên con lại làm con của mẹ nhé. Kiếp sau mẹ sẽ mạnh mẽ bảo vệ con. Khóe mắt cay nồng, ngời thắp thờ, cô ở nốt thời gian còn lại

cùng con.

Tối 8 giờ hơn, Uyên Khanh trở về nhà, chần chừ ngoài cửa, cô không muốn bước vào sau cùng cũng lấy dũng khí đi, Minh Khang đang ở nhà, còn tự mình pha cafe, Uyên Khanh không muốn quan tâm, hững hờ đi qua, nghe tiếng bước chân hần quay người lại.

“Tôi nghe, cô ở nhà bạn đến khi mẹ tôi đến đón? Xem kìa, mới có vài hôm đã tự động mò về”

Hần cười nhạt cất giọng mỉa mai

Uyên Khanh dừng bước, chầm chậm quay người, ánh mắt trống rỗng nhìn hần khóe môi cong lên:

“Minh Khang? Tôi phá thai rồi”